

A. G. R. U.

IN EPARHIA MARAMUREȘULUI

Suplimentul Organului „Dumineca”

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca”.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca”.

La LUGOJ!

După cinci congrese generale, începând cu congresul general de constituire ținut în anul 1929 la Blaj, ne-am adunat în anul 1930 la Sighet, apoi Oradea, Aiud, Dej azi suntem convocați în congres general la Lugoj.

Dacă nu ar fi rămas nici o altă faptă, în urma activității Agrului nostru, decât aceste cinci congrese generale, ca niște etape de înaintare, am putea fi mândri de aceasta acțiune, pentru că la toate aceste congrese am manifesta cu demnitate caracterul nostru catolic-național, luând parte în Acțiunea catolică, care este supra națională, pentru că aceasta acțiune leagă împreună toate națiunile de pe rotogolul pământului dela răsărit și până la apus în biserica cea adevărată a lui Hristos, ca prin un trai trăind după normele Evangheliei, să se ferească fiecare om: prin individ familia, iar prin familie națiunea și prin națiune omenirea întreagă.

Oare este deci azi o activitate mai

ideală, mai sublimă și mai delicată decât aceasta Acțiune catolică, pusă în cale de Preafericitul nostru Papa Pius al XI-lea, supranumit: Papă al Acțiunii Catolice? Aceasta activitate, ca rezultat ne asigură nu numai o viață liniștită între toate împrejurările, dar mai mult: fericirea veșnică.

Prin manifestările grandioase în cursul alor cinci ani, numai cei cari nu au voit, nu au luat cunoștință despre aceasta întovărășire, ori luând cunoștință — și fiind catolici — și nu s’au înrolat, sau înrolându-se nu au dezvoltat nici o activitate, pentru a participa la aceasta atât de necesară împreună lucrare. Acești lași sunt acei nici calzi, nici reci, cari ei pe sine înșiși s’au scos din societatea catolică și cari vor purta cea mai mare răspundere pentru toate nevoile ce Biserica eventual va avea să sufere, care de se va și clătina, dar nu se va dărâma, însă acești nefericiți vor fi dați pierzării.

Poate fi discutată tema, că oare făcut-am mult, făcut-am puțin, făcut-am bune, lucrat-am în mod eronat, e indiscutabil, că azi abea mai este cineva care să nu fi auzit ceva despre acest Agru.

Congresele eparhiale au arătat aparte activitatea desfăşurată între graniţele eparhiei, la cari parohiile şi-au prezentat rapoartele, iar acum, ne vom aduna la Lugoj pentru a da seamă despre toată activitatea dezvoltată în aceşti cinci ani.

Nu suntem noi chemaţi să dăm sugestii, de aici — din extremul colţ al Arhidiecezei, — Congresului, unde se vor aduna cei mai de seamă conducători ai Agrului, cari având mâna pe pulsul bolnavului sunt mai chemaţi a constata neajunsurile, a căuta şi a găsi mijloace potrivite pentru lecuirea lor. Amintim numai în treacăt unele simptome, cari eventual pot fi considerate în viitor.

Amintim în locul prim lipsa **COTIDIANULUI CATOLIC**.

Deşi Presa Catolică în aceşti cinci ani a făcut un progres impunător — în situaţia atât de grea azi — este încă mult de făcut.

Amintim apoi pierderea — precum se pare definitivă, dacă nu încercăm nimic pentru recăştigare — şcolilor noastre confesionale, susţinute cu atâtea jertfe şi scăpate de nimicire prin atâtea lupte sub o dominaţiune străină. Azi în afară de Blajul şi Beiuşul nu a mai rămas din aceste multe institute decât numai amintirea lor, iară tineretul nostru este crescut sub aparente creştine într'un spirit ateu şi imoral, începând dela şcolile primare dela sate, până la universităţi şi dela băieţi la fete, din şirul cărora se recrutează viitorii părinţi, preoţi şi preotese.

Tineretul nostru, fie că a ieşit din pătura ţărănească, fie că este descendent al claselor așa zise intelectuale,

în momentul, când părăseşte băncile şcolilor a pierdut şi cele din urmă rămăşiţe a unei evlavii, aproape inerentă rasei latine. Putem noi rămânea nepăsători faţă de această apostazie în masă a intelectualităţii prezente şi viitoare a neamului românesc? Sunt suficiente acele două oare de religie pe săptămână, din planul de învăţământ, care ar trebui să formeze pe o viaţă întreagă patrimoniul de învăţământ religios? Oare nu are Agru-l, să facă ceva pentru stavilirea acestui puhoi de necredinţă şi imoralitate, care zi ce trece se lăţeşte printre tineretul ieşit din aceste şcoli şi asupra satelor noastre? Şi oare cum stăm noi în privinţa operilor de caritate socială la sate şi la oraşe, în spiritul sf. Don Giovanni di Bosco? Atât de inseparabile de un sentiment adevărat creştinesc, însă aproape inexistent la noi, deşi străzile şi pieţele — mai cu seamă la orase — sunt pline de mici vagabonzi.

Şi preste tot, cum stăm noi în fond cu sentimentul religios şi de pietate? Am mai păstrat noi ceva din aceea patriarhală pietate a moşilor şi strămoşilor noştri, care se părea, că va rămânea inepuisabilă, pentru toate timpurile, care însă, părăsind noi dintr'odată viaţa primitivă de odinioară şi luând contact cu viaţa modernă, se pare că a evaporat pe deaîntregul?

Ni se impune deci datorinţa să ne prezentăm la acest mare praznic, care pe lângă darea de seamă despre activitatea desfăşurată în aceşti cinci ani, este chemată să întocmească un itinerar pentru un cvinceniu proxim, arătându-ne că pe unde şi cum trebuie să mergem.

